

Nový Jeruzalém č. 4/2018

Zpravodaj pro 220. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v **Měříně - ve čtvrtek 12. dubna 2018 v 18 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Křižanově.

V úterý 13. 3. přijelo a přišlo na pouť NJ do Křižanova čtyřmi autobusy, auty a pěšky asi 350 poutníků. Svátost smíření udělovalo 8 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji**
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Pavla Vybíhala na pouti NJ v Křižanově:

Drazí poutníci, dnes bych se s Vámi rád podělil o jeden svůj **zážitek, který jsem ještě nikde nikdy nevypověděl**, protože už jsem ho v hlavě moc nenosil, zapomněl jsem na to, co se kdysi stalo. Ale když mi jáhen Páně zvěstoval, že budu mít **Nový Jeruzalém v Křižanově**, nemusel jsem si položit tu otázku „Co si teď počnu? O čem budu kázat?“, protože **ještě dříve, než jsem stačil poprosit Ducha Svatého o inspiraci, On sám mě zastínil a na mysli mi vytanulo to, co jsem sice už vymazal z paměti, ale co jsem uchovával někde v hloubi srdce.**

Nevím už, ve kterém roce přesně se to stalo, možná jsem byl ještě na základce, možná už jsem byl středoškolák. Mohlo se to tedy stát někdy začátkem **druhé poloviny devadesátých let.** Tehdy jsem byl ještě mladý a aktivní a ve své rodné farnosti v Letovicích jsem zastával směsici všech možných úkolů. Toho dne jsem něco dělal na věži farního kostela – v Letovicích je ještě klášterní kostel -, buď jsem **opravoval halogen** a byl jsem na půdě, kde jsem ho musel odpojit a spustit z klenby na zem, nebo jsem **dělal jarní úklid a zametal jsem těch 95 schodů**, protože do věže na podzim nalezaly mouchy, přes zimu zmrzly, popadaly na zem a na jaře byla cesta na věž vydlážděna černí mrtvého hmyzu. A když jsem toho dne sestoupil z věže před její vchod, stál tam už **nějaký muž, mladý tak asi jako já, možná o něco starší.** Zůstal jsem stát na prahu. Nevěděl jsem, kdo to je. Chvilí jsme na sebe ze vzdálenosti několika metrů pohlíželi. Byl jsem špinavý a zaprášený, takže jsem nemusel na první pohled budít zrovna důvěru. A však když já jsem ho rychlým okem oskenoval, nezdálo se mi, že by to měl být nějaký **bezdomec nebo někdo nebezpečný.** Vypadal spíše jako český Honza, který se vydal do světa hledat štěstí. Nepamatuji si, kdo z nás dvou nakonec začal s rozhovorem, ale pamatuji si, **že mi tento trošku nervózní mladík říkal, že se rozhodl uklidit ve svém životě, udělat změnu, že se vydal na cestu, aniž by si stanovil, kam chce dojít.** Referoval něco o tom, že **hledá nový smysl života a Něco, co by jeho dosavadnímu životu nějaký nový smysl dalo.** Mohl jsem mu říci: „**Rozdej všechno, co máš, a následuj mě. Tady máš koště.**“ Ale to mě v té chvíli vůbec nenapadlo, navíc toho na rozdávání moc neměl. Ale během našeho rozhovoru musel vyslovit přání, že by se také rád na tu věž přece jít podíval. Možná jsem měl trochu strach, ale protože schodiště za zmíněnou věž je točité, **odložil jsem obavy, že mě za rohem něčím praští.** Stoupající koridor byl lemován starými obrazy, většinou bez umělecké a historické hodnoty. Na věžích a půdách totiž často končí to, čemu pozůstali po babičkách a dědečcích říkají svaté haraburdí, které v dědictví nechťejí, ale mají strach z nějaké magie posvěcených křížů a svatých obrázků, tak to **nevychodí, ale odnesou na faru nebo do kostela.** A právě jeden z těch obrazů tomuto mladému poutníkovi padl do oka. Byl to **obraz Panny Marie.** A tak se po chvíli osmělil a zeptal se, jestli by si ho mohl vzít. „**Copak já vím, jestli mu ho můžu dát?**“, honila se mi hlavou otázka. Navíc s tím obrovským rámem by na chodníku nevydal jako chodec, ale jako auto Multicar. Ale jemu nešlo o ten rám, jemu šlo o tu malbu Panny Marie. O tu Pannu Marii. Když jsem pak tento zaprášený obraz stojící na zemi a opřený o zeď vzal do svých špinavých rukou, za obrazem se objevilo několik velkých papírů svinutých do rolí. Začali jsme poklad rozkrývat. A co myslíte, že tam bylo? **Byly to malby s tímtež mariánským motivem, byly to další kopie onoho obrazu. Když potom mladík od kostela odcházel, zářil štěstím a z boční kapsy jeho**

krosny ho jako anténa převyšovala do role stočená malba Matky Boží. A i když se ode mě vzdaloval, mně v uších stále zněla ta věta, která mi přímo vyběhla před oči a která tiše zaznívala mezi řádky, když jsem mu **Pannu Marii předával: „Hle, Tvá Matka!“** Díval jsem se za ním, jak se vzdaluje směrem k severnímu pólu, podobně jako když byl prorok Ezechiel vyváděn andělem v dnešním čtení, a **děkoval jsem za něj Pánu Bohu.** Nějakou dobu jsem se za něj i modlil. Ale v duchu přísloví „Sejde z očí, sejde z mysli.“ jsem na toto setkání pomalu zapomněl. Občas se mi to během těch let vybavilo i s tou otázkou, kde je mu asi konec, a **krátce jsem se za tohoto mladíka pomodlil, ale to by se asi dalo spočítat na prstech.**

V hodinách se přesypal písek v hodnotě přibližně jednoho desetiletí a psal se rok 2007. Toho roku **jsem byl vysvěcen na kněze a byl jsem jmenován prefektem Teologického konviktu v Olomouci.** Měl jsem tam na starost studenty, kteří se začínají připravovat na službu diecézního kněze. Hned na začátku jsme se ústním předáním krátkého životopisu všichni představovali. My představení studentům a oni zase nám a sobě navzájem. Při večeri potom za mnou přišel jeden z těch studentů a říká mi: „**Otče, vy jste říkal, že pocházíte z Letovic. Já mám na Letovice jednu takovou vzpomínku. Když jsem nevěděl co se životem a vydal jsem se do neznáma, tak jsem v Letovicích u kostela potkal takového kluka.**“ To mě potěšilo, že zná Letovice, a byl jsem zvědavý, co bude říkat dál. Třeba zjistíme, že máme společného kamaráda. „**A ten kluk mi dal obraz Panny Marie.**“ ... **A mně vám to v té chvíli docvaklo. ... A ten student se jmenoval Václav Hejč.**

Možná by se chtělo říci: „Inu, svět je malý a o náhody tu není nouze.“ **Ale náhoda neexistuje. Náhoda je pouze neznalost příčiny.** A my víme, nebo alespoň si to myslím, že víme a že můžeme věřit tomu, kdo to zapříčinil: **Panna Maria, hvězda a ochránkyně poutníků, Matka Církve. Ta, která se stala i naší Matkou, jak nám dnes napovídá název mešního formuláře a jak jsme to před chvílí každý z nás slyšeli v evangeliu: „Hle, Tvá Matka!“** A tak jsem moc rád a jsem vděčný za to, že dnes můžeme s otcem Václavem společně sloužit mši svatou u jednoho oltáře. **A Vy že jste u toho. A že ta, která stála pod křížem a které umírající Kristus světil celé lidstvo, naše různé životní cesty svou přímluvou opět spojuje.**

Papež František, jehož páté výročí zvolení si dnes připomínáme, před několika dny ustanovil novou památku, kterou letos budeme slavit poprvé, a to v **pondělí 21. května. Je to liturgická památka Nejsvětější Panny Marie, Matky Církve. A takovým mottem této památky je opět ono Ježíšovo slovo adresované apoštola Janovi, potažmo Církvi, kterou on v té chvíli pod křížem zastupoval: „Hle, tvá matka.“**

Drazí poutníci, na těchto našich poutích se setkáváme ke společné modlitbě a k oslavě Trojjediného Boha. A Kristus je uprostřed nás. **A kde je Kristus, tam je i Jeho matka.** A tak je důležité, že ten mladík, se kterým jsme v několika minutách života o sebe tak nějak zavádili a který na své pouti vyrostl a dozrál v otce Václava, opouštěl věž letovického kostela s Marií ne jako s „dívkou z plakátu“, ale jako s **Matkou Boží v srdci.**

A na závěr tohoto malého svědectví, i když se všichni snažíme hledat správnou cestu ke skutečnému Novému Jeruzalému, bych rád připomněl slova modlitby z posledního **zpěvu Renčovy Popelky Nazaretské,** neboť v nich spatřuji shrnutí to, co se nám s otcem Václavem tehdy, aniž jsme si to uvědomovali, Božím řízením přihodilo:

„A duše, o něž v těžkém letu snad zavadila křídla má, doved' k věčnému Nazaretu, Popelko věčně neznámá, v ten Dům, kde rodina si zpívá, kde jásosem je každý vzdech. Ó Panno mocná, milostivá, ó Matko má, ó Matko všech!“

Po zaplacení autobusů, nutné režie jsme pro **Stacionář sv. Zdislavy v Novém Městě** darovali **6 157 Kč.** Pán Bůh zaplat'. Poděkování patří také místnímu faráři otci Václavovi Hejčovi a všem farníkům z Křižanova, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **A hlavně - díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.**

Představení a rozhovor s P. Mgr. Pavlem Sobotkou, – farářem v Hrádku u Znojma, Dyjákovicích, Jaroslavicích, Slupu, Strachotičích a Valtovicích – hlavním celebrantem poutě NJ v Měříně:

Jmenuji se Pavel Sobotka a narodil jsem se 20.7.1976 v Mostišticích. Rodný dům je na samotě – 2,5 km od Měřína (městys na vysočině, dnes má asi 2000 obyvatel). Mám 4 sourozence, 2 bratry a 2 sestry. V rodině jsme byli odmalička vedeni k víře. **Mši sv. jsme navštěvovali každý den.** Ve všední dny byla v 7.00 hod ráno, po mši sv. se pak doslova utíkalo do školy, abychom stihli včas vyučování. I v sobotu ráno jsme se zúčastňovali mše sv. **Asi od 4 let jsem ministroval.** V době nejvyšší slávy nás bylo i kolem 40 ministrantů (pokud byla svatba nebo pohřeb, tak jsem ministroval, i když jsem někdy musel do vesnice třeba **3x za jeden den**). Na počasí se nelehdělo, pokud přišlo, tak se doma sušilo oblečení. Vyučování náboženství jsem navštěvoval do 7.třídy ZŠ, pak již nebylo (na **1.stupni snad jen 4 spolužáci nechodili do náboženství**). Poslední léta bylo náboženství **zásadně v pátek, a to odpoledne**, takže jsme čekali 2 vyučovací hodiny na pana faráře. Přesto jsme chodili, i když s přibývajícím věkem někteří odpadali. V nižším věku také vzpomínám na **společnou rodinnou modlitbu**, kterou jsme večer vždy vklče u lůžka zakončili den. Každý z nás byl **členem živého růžence**, tak jsme se modlili celý růženec. Jako dítěti se mi to zdálo někdy dlouhé. Odmalička jsem se také modlil, aby mi Pán dal poznat, že mám být knězem, a pokud jím budu, abych byl kněz dobrý, **podobně by se měli i ostatní modlit za své budoucí povolání, případně si vymodlit i své protějšky.**

Na závěr mého studia na ZŠ proběhla sametová revoluce. S dospíváním jsem si také prožil období, kdy jsem přemýšlel o víře a jiných možnostech. Dnes mohu říct, že mne **Bůh chránil, že jsem víru neztratil.** Svěřovali se mi také různí lidé, kteří mne znali, že **se za to, abych byl knězem, modlí.** Velkým povzbuzením pro mne byla také **víra zvláště mých babiček, růženec byl jejich samozřejmou výbavou.** Neděle nikdy nebyla beze mše sv. Během roku, ale zvláště o letních prázdninách, jsme jako děti dostávali od **pana faráře spousty křesťanských knih**, které nás povzbuzovali k dobrému. Někdy jsme doslova mezi sebou soutěžili, kdo jich více přečte (don Bosco, Marie Goretiová, misionáři ...). Jako dítě mě některé knihy tak nadchly, že jsem začal **sbírat i sv. obrázky, s cílem, že je jednou rozdám dětem v Africe.** Po ZŠ jsem nastoupil na gymnázium do Žďáru nad Sázavou se zaměřením na přírodovědu. 2 roky jsem navštěvoval kroužek atletiky, kde jsem byl běžcem na střední a dlouhé tratě. Dodnes si pamatuji svůj **osobní rekord na 1500 m 4:46.** Ve škole jsem však moc nezvládal, proto jsem se rozhodl, že kroužku, který mne moc bavil, budu muset zanechat. Byl to pro mne tenkrát velký boj, trenér mne přemlouval, že mne bude i doučovat, ale věděl jsem, že **na učení zkrátka potřebuji čas, který jsem neměl.** Po maturitě jsem nastoupil do přípravného ročníku do **teologického konviktu v Litoměřicích. (Zde byla příprava pro budoucí bohoslovce z Čech i Moravy), pak jsem pak nastoupil na Cyrilometodějskou teologickou fakultu do Olomouce.** Zde jsem po 2. ročníku přerušil studium a absolvoval roční základní vojenskou službu. Přijímač v Hodoníně, pak v Jihlavě. Zde jsem byl „strážný“- později jsem využil nabídku absolvovat **kurz psovoda**, takže jsem do služby chodil se psem a o psy se také staral, když jsem neměl službu.

Pak jsem pokračoval ve studiu a po úspěšném zakončení byl **vysvěcen na jáhna (23.6.2001)** a ustanoven do farního týmu v Příměticích u Znojma. **29.6.2002 jsem přijal kněžské svěcení a byl ustanoven jako kaplan a později farář v Příměticích.** Od r. 2009 jsem byl ustanoven navíc ještě administrátorem v Hrádku, Dyjákovicích a Valtrovicích a od roku **2015 pak farářem v Hrádku a administrátorem v Dyjákovicích, Valtrovicích, Strachoticích, Jaroslavicích a Slupi.** Rád jezdím na kole, plavu, hraji volejbal, ping pong, čtu. V poslední době díky pastorační i pracovní vytíženosti na koníčky moc nezbývá místa. **Život s Pánem Bohem je veliké dobrodružství a veliký dar.** Pomáhá mi v mnoha rozhodnutích, kdy vím, že **nezáleží jen na mých schopnostech, ale také na milosti Boží, která počítá s každým člověkem.**

Pan farář **František Hruza** byl ve farnosti přes 50 let. Byl pro mne **velikým vzorem**, a protože jsme moc nikam jinam nejezdili, tak **svědecktím kněze, který je věrný své službě a dělá ji rád.** V době rozhodování ke kněžství jsem se ptal různých kněží, případně bohoslovců, jak se rozhodovali o svém povolání, a přemýšlel jsem, jak to poznám já, že to je má cesta. Všech kněží, které mi Pán poslal do cesty, si vážím a asi každý více či méně ovlivnil můj další růst. Rád také přemýšlím i o kněžích, které jsem osobně neviděl, ale prostřednictvím knih o nich vím (např. Guy Gilbert, Marián Kuffa, Jan Bosco, sv. František). **Od každého se dá něco přiučit.**

Kněžství je velice dobrodružná cesta s Bohem. Je třeba se učit Bohu důvěřovat a nechat se jím vést. Zvláště je to těžké ve chvílích, kdy mám jiné představy, jak by něco mohlo být, nebo se

nedostavují výsledky, jak bych si přál. Ale to je pak ta pravá důvěra. Jako dítě jsem toužil po kněžství, ale nikdy jsem nemyslel, že budu kázat, hovořit k lidem. **V dětství jsem jeden čas koktal a byl pro mne problém si koupit u řidiče jízdenku na autobus. Zkoušení u tabule bylo pro mne utrpením, přál jsem si raději písemný test. Bůh, když dává úkol, tak pomáhá, i když dá také třeba pocítit vlastní slabost a nedostatečnost.**

Po různých zkušenostech mohu říci, že víra je Boží dar a jeho dílo. On jediný může proměnit a probudit člověka. Z naší strany věřících je třeba, aby naše **víra byla pravdivá a dotýkala se celého našeho života.** Nebezpečím je, že se víra stane jen souhrnem rituálů, které dělám, jak mi vyhovuje, a o jinou zkušenost s Bohem ani nemám zájem, dokud po něm něco nepotřebuji. **Pro křesťana je nutností: modlitba, svátosti a společenství církve.**

Když mám možnost vidět, že někdo **dělá něco dobrého, že upřímně touží po Bohu, mám z toho radost.** Nedávno přišla jedna maminka, která má 3 děti, a nyní se 1 z nich připravuje ke sv. přijímání. Maminka ale neměla uzavřený církevní sňatek, jen občanský. Mysleli, že když čekají rodinu před svatbou, není to již možné. Rádi si doplní církevní sňatek, aby mohli oba začít také žít s Bohem. To je např. jeden z velkých **mimořádných zázraků, které jsem v poslední době mohl zažít. U Boha nikdy není pozdě.**

V Hrádku se má v letošním roce začít opravovat věž kostela, dále farní budova je zčásti bez podlah, spousta věcí se rozpadá ... tak **sbírkou použijeme na tento úmysl.** Bez zázemí spoustu věcí nejde uskutečnit. **Zvu také třeba na pouť do Hrádku ke sv. Petru a Pavlu v neděli 1.7.2018 v 15.00 hod. Hlavní celebrant bude mikulovský probošt Pavel Pacner.**

Pozvánky.

Plán poutí na rok 2018: 8. 5. poutní výlet rodin s dětmi - Svatý Kopeček u Olomouce – mše svatá v basilice P. Marie a prohlídka ZOO. Přihlášky u jáhna L. Kince

20. – 22. 7. – Západní Čechy II. (program a místa, které navštívíme, jsou ve stadiu plánování a domlouvání – ubytování je objednáno v Plzni – stejně jako loni. Do programu bude s největší pravděpodobností zařazeno poutní místo P. Marie ve Skokách, Mariánská Týnice, katedrála a kostely v Plzni. Zatím je přihlášeno 37 poutníků)

20. – 25. 8. - XVIII. pěší pouť na Velehrad

8. 9. – XV. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka

Plán poutí NJ na rok 2018 a výhled na 2019:

2018	13. červen	Žďár I. – biskup Karel Herbst			
	12.červenec	Křoví (Lísek)	13. srpen	Olešná	13. září Pavlov
	11.(15.) říjen	Velká Bíteš	13. listopad	Jámy	13. prosinec Olešnice
2019	leden	Velké Meziříčí	únor	Lysice	březen Křižanov
	duben		květen	Nové Veselí	červen Jimramov
	červenec		srpen	Žďár I	září Radostín
	říjen	Bystré	listopad	Trpín	prosinec Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde - . . . . .

Srdečné pozvání na 221. pouť NJ – v úterý 15. května 2018 v 18 hodin do Bohdalova – hlavní celebrant P. Mgr. Jiří Neliba, výpomocný duchovní v Kladně.

Pán Bůh zaplať za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 4. 2018. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**

Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14.

Zodpovědný redaktor : jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, telefon: 606948970

Náměty je možné posílat na adresu: kinc@dieceze.cz

Časopis je určen výhradně pro vnitřní potřebu farností a poutníků NJ.